

[Chr. J. Hansen.]

boforeninger og De samvirkende Husmandsforeninger, og at de har tiltraadt det, intet havde at bemærke dertil.

Lovforslaget indeholder i alt 14 Paragraffer. Det gaar ud paa, at Landet deles i 5 Voldgiftskredse, og at der beskikkes Voldgiftsmænd i hver Kreds. Endvidere bemyndiges Landbrugsministeren til, hvor Omstændighederne taler derfor, at dele en Voldgiftskreds i flere. Denne sidste Bestemmelse, synes jeg, maa være helt rigtig, da det jo ikke kan nægtes, at særlig Midt-, Vest- og Nordjylland er store Kredse.

I § 4 fastslaaes, at den Jordbruger, der agter at klage over Smitteoverførelse eller truende Krydsbefrugtning, skriftlig maa henvende sig til Politimesteren, og vil Klageren ikke risikere, at Klagen afvises, maa han ligeledes skriftlig ved anbefalet Brev med mindst tre Døgn Varsel give Brugeren af den skadevoldende Ejendom Meddelelse om, at Sagen vil blive indbragt. Jeg synes, det er en rimelig Bestemmelse, thi ganske vist er det jo i Almindelighed saaledes, at Naboer lever sammen paa en fordragelig Maade og kan tales ved om Tingene, men det modsatte kan jo ogsaa være Tilfældet. Derfor er det vist ganske rimeligt, at en saadan Henvendelse skal ske skriftlig.

Til Trods for, at Lovforslaget har været forelagt for Landbo- og Husmandsforeningerne, der som nævnt intet havde at bemærke, er der alligevel under Behandlingen i det andet høje Ting stillet visse Ændringsforslag, der med en enkelt Undtagelse er vedtaget. Den Afstand af 1 km, der oprindeligt var foreslaaet i Lovforslagets § 1, er i det ændrede Forslag, som det nu er vedtaget i Folketinget, nedsat til 800 m. Det er jo muligt, at det i Praksis har vist sig at være tilstrækkeligt, og saafremt det er Tilfældet, er der ingen Grund til at drage større Omraader ind under det end nødvendigt.

I samme Paragrafs andet Punktum, hvor det omtales, at Loven ikke omfatter vildtvoksende Planter, er vild Gulerod undtaget, og det er, synes jeg, ret forstaaeligt, naar man kender lidt til denne Plantes Spred- og Smitteevne. At den maa bekæmpes kraftigt, er kun naturligt og hvad vi alle har Interesse i.

De Forhandlinger, som Landbrugsministeren skal føre med Statens Planteavlsudvalg, skal nu ogsaa føres med De samvirkende Landboforeninger og De samvirkende Husmandsforeninger. Det vil altsaa sige, at man udvider Kredsen af praktiske

Folk, der repræsenterer Landbrugsinteresser, og det kan der ikke være noget som helst fornuftigt at indvende imod, da man altid bør tage Hensyn til netop dem, som arbejder med Tingene i det praktiske Liv.

I § 3, der omhandler Voldgiftsudvalgets Sammensætning, omtales ligeledes, at det saa vidt muligt som Medlemmer skal have Repræsentanter for Landbo- og for Husmandsforeningerne. Det forekommer mig, at alle Landbostandens saglige Interesser herved er varetaget, og det er jo kun, hvad der er naturligt i et Tilfælde af denne Art.

Naar man læser § 5, som den oprindelig var foreslaaet, kan jeg ikke nægte, at det forekom mig at være et noget for stort Apparat, der skulde sættes i Gang, naar en Sag skulde behandles. Her er sket en Forenkling ved den Forkortelse, Paragraffen har faaet under Udvalgsbehandlingen i det andet høje Ting, og jeg tror, det maa betragtes som en Forbedring.

Det samme, synes jeg, kan siges om § 9, der bemyndiger Landbrugsministeren til efter Forhandling med de interesserede Organisationer, Udvalg og Raad at fastsætte de nærmere Regler for Erstatningens Beregning i Modsætning til det, der var foreslaaet i det oprindelige Lovforslag. Man maatte, som det allerede er nævnt, synes, at det var et ret stort Apparat, der skulde sættes i Gang for at faa saadanne Sager optaget.

I den Betænkning, der er afgivet af Udvalget i det andet høje Ting, henstiller man til Landbrugsministeren at foranledige, at Ministeren for offentlige Arbejder indskærper Nødvendigheden af, at Bestemmelserne vedrørende Bekæmpelse af Ukrudt paa Rabatter, Skraaninger og Grøfter langs offentlige Veje og paa Statsbanernes Areal bliver overholdt. Jeg har tidligere, under en anden Sags Behandling her i Tinget, omtalt dette Spørgsmaal. Jeg har altid ment, det var ganske urimeligt, at de Landmænd, som gjorde et stort Arbejde for at holde deres Marker rene, skulde se Ukrudtet faa Lov til at blomstre paa de omtalte offentlige Arealer, og det skulde glæde mig, om der kunde ske en Forbedring paa dette Omraade.

Til Lovforslaget er knyttet en Fortegnelse over Frøafgrøder, der beskyttes af Loven, og jeg forstaaer, at denne Fortegnelse kan udvides, saafremt det findes formaalstjenligt.

Som Forholdene har udviklet sig, er Loven nødvendig, og jeg tror ogsaa, at den kan faa Betydning for de Avlere, der øn-